Een Strijd tegen 't Recht

:: DOOR OTTO HÖCKER ::

(2) EERSTE HOOFDSTUK. (Vervolg.)

Aanstonds daarop echter voegde hij er in zijn vorigen toegevenden toon aantoe: „Hoe nu, als ik je overtuigende bewijzen lever, waaruit blijkt dat deze miss Hastings niet is, wat zij in jouw oogen schijnen wil, doch slechts een zeer interessant en wellicht ook . . . berucht verleden te verbergen heeft! Wat dan? Zal je mij op grond van zulk een bewijs eindelijk gelooven?"

Tevergeefs wachtte hij echter op een antwoord. Ned zag hem slechts met een blik van uit de hoogte aan — een wereld van verachting lag daarin uitgedrukt — liet hem toen plotseling staan en ging alleen verder.

Reeds na enkele schreden echter voelde Ned zich aan den arm vastgegrepen. Morrend trachtte hij den opdringer van zich af te schudden. Het ging niet, zonder opzien te verwekken, en zijn wellevendheid gebood hem dit te voorkomen.

„Wat is er nog?" stiet hij ruw tusschen de gesloten tanden uit. „Ik wil niet verder worden lastig gevallen!"

Maar de andere liet niet los. Zijn trekken waren zeer bleek en de donkere oogen brandden met verterenden gloed.

„Ned, om onze oude vriendschap, hoor naar me . . ."

„Bah, die is dood! Wie het meisje lastert, voor wie ieder vezel van mijn hart klopt, bestaat voortaan niet meer voor mij!"

Andermaal wilde hij zich losrukken, doch Ralph wist hem nogmaals vast te houden.

„Het zij zoo, onze vriendschap zij voorbij!" sprak hij en zijn stem klonk vuriger. „Maar toch zal je eerst nog naar mij moeten luisteren . . . Weet dan, dat je verloofde je schandelijk bedriegt, en ik heb alle reden om aan te nemen, dat zij hierin één lijn trekt met je waardigen neef Huntington Whistler!"

Zijn woorden maakten ondertusschen niet den gewenschten indruk. Ned lachte hartelijk; het klonk waarlijk als een verlichting.

„De grap is kostelijk, hoe ongewild ze ook zijn moge!" riep hij, terwijl zijn goede luim terugkeerde.

„Huntington, dat zwarte schaap in onze familie, die een booze wind onlangs weder van uit vreemde landen naar hier deed overwaaien, gedemoraliseerd en tot een onverbeterlijken dronkaard verzonken, die de verpestende lucht van een heelen brandewijn-winkel met zich ronddraagt . . . deze verliederlijkten kerel in één adem noemen met Ethel Hastings, wier ziel rein en hoog verheven is boven al het gemeene... neen, neen, dat is geen meesterstuk van laster, maar treurig knoeiwerk, waarover je je moest schamen!"

Onder zijn bijtenden spot zonk de andere als onder vuistslagen ineen. Een oogenblik daarna bedwong hij zich echter weder. „Bah! Je opwinding is een verontschuldiging voor je beleedigende uitdrukkingen.

Eenmaal zal je er mij vergeving voor vragen, wanneer je eerst weer kalmer en . . ziende zult geworden zijn!"

„Nooit zal dat oogenblik komen, want wat je mij daar durfde zeggen, valt moeilijk nog als ernst op te nemen, het is gewoonweg onnoozel.'

Gaarne had hij zich weder losgerukt. Maar nu ging het bijna niet meer. Het dagelijksche kantoorwerk was afgeloopen, en nu golfde uit de huizen rondom het plein een steeds aangroeiende menschenstroom, het meest jongelieden van beiderlei kunne, die zich met onweerstaanbaar geweld naar alle kanten uitbreidde. Onophoudelijk belden de bestuurders der electrische trams, die als drijvende eilanden langzaam door de dichte massa's voortschoven; de welbespraakte koetsiers der huurrijtuigen tierden op hun hooge zetels, en hun paarden schudden onrustig den kop, die ternauwernood boven de branding der menschen uitstak; de ruwe vrachtrijders met hun hoog opgestapelde wagens raasden en tierden omdat zij plotseling moesten stilstaan en noch vóór- noch achteruit konden.

Slechts voetje voor voetje kwamen de twee mannen aan het eind van de straat, waar het kantoor van Ned Whistler gelegen was. Zeer tegen zijn wil moest hij het zich laten welgevallen, dat zijn vriend uit vroegere jaren de hand onder zijn arm gestoken had, nu naast hem liep en, zich niet storende aan de schreeuwende menigte, hem zonder ophouden aansprak.

„Geloof je werkelijk," zei hij eindelijk, „dat ik den scherpzinnigen jurist verzinseltjes zal durven vertellen, die ik niet bewijzen kan? Ik heb de bewijzen bij me, die zelfs jou, ongeloovigen Thomas, zoo al niet bekeeren, dan toch sterk overtuigen zullen en tot nader onderzoek aanzetten. Ned! De handteekening van je neef, die hij voor den notaris gezet heeft, is nog niet heelemaal droog . . ."

„Ha, heb jij je met dien wispelturigen vlegel in verbinding gesteld?"

„Alsjeblieft, niet zoo voorbarig, Ned. Die wispelturige vlegel is om zoo te zeggen ook een vriend uit mijn jeugd, al geef ik ook toe, dat ik geen reden heb mij op de vriendschap te beroemen. Daarenboven is hij ook de echtgenoot van iemand, die zich onder den tooneelnaam Ethel Hastings met jou verloofde, wier ware meisjesnaam echter Nelly Minkers is en die voor ongeveer tien jaren wegens listige diefstallen hier in Old Gotham tot vier jaar gevangenisstraf veroordeeld werd . . . Ha, dat maakt je toch wat verlegen, nietwaar . . ."

Doch hij kwam niet verder, want niet lettend op de hen omringende menigte, had Ned zich plotseling omgekeerd en den anderen met ijzeren greep in de borst gepakt. Een oogenblik scheen het, of de reusachtige man, door zijn toorn overmeesterd, den veel zwakkeren metgezel met zijn stevige vuisten wilde verpletteren. De menschen die in de nabijheid der twee mannen waren, lazen reeds niet veel goeds in de vertrokken gelaatstrekken van den jongen advocaat en wilden blijven staan om af te wachten hetgeen volgen zou, toen Ned ondertusschen weer de koelbloedige rust had terug verkregen, die hem altijd eigen was.

Terwijl zijn hand den ander losliet, sprak hij met groote zelfbeheersching, waarbij hij zelfs zijn stem wist te verzachten:

„Ik geloof Waldon, dat wij nu uitgesproken hebben. Ik deed je reeds te veel eer aan, door je je verdachtmakingen te laten herhalen. Ik zou mij zelf verkleinen, zoo ik nog verder naar nieuwe, belachelijke beschuldigingen luisterde. Laat het je voor de laatste maal gezegd zijn, dat dat alles die vrouw niet aangaat, zoo rein, zoo groot van ziel, dat alle laster en smaad tevergeefs tegen haar wordt uitgekraamd. Laat het je eindelijk ook nog gezegd zijn, dat er geen geheimen in haar leven bestaan, die ik niet ken — wat jij tenminste geheimen wilt noemen — en wat jij van een eerloos leven bazelt . . . . . Doch genoeg, meer dan genoeg! Ik heb je alleen nog allerdringendst te verzoeken mij in 't vervolg niet meer te kennen, zoo een boos toeval onze wegen nogmaals mocht doen kruisen!"

„Dwaas, gek die je bent!" kwam het van de bleeke lippen van den zoozeer gesmade, en toorn en ontroering streden in zijn ontstelde blikken. „Ik herhaal het, hier in mijn binnenzak draag ik zorgvuldig alle bewijsstukken. Ik geef gaarne toe, dat ik mij van Huntington bediende, maar al veracht men ook den verrader, het verraad blijft er hetzelfde om; de schurk was in nood, toen jij hem alle verdere ondersteuning weigerde. O, geloof me, ik heb zijn mededeelingen nauwkeurig onderzocht, ik bezit bewijzen waartegen niets valt in te brengen: oorkonden, door de bevoegde overheid afgegeven, tegen welker overtuigende bewijskracht zelfs de leugens van Ethel niets kunnen baten, en die jou, die nu nog verblind bent, de oogen moeten openen . . . Ziehier!"

Hij had een groot pakket brieven uit zijn brieventasch genomen en sloeg nu veelbeteekenend met de rechterhand daarop.

„Laat mij je naar je kantoor vergezellen, dan zal ik je daar al deze papieren stuk voor stuk vóórleggen. Ik zal er geen woord bijvoegen, onbevooroordeeld zal je ze onderzoeken en zoo je dan nóg niet overtuigd bent, wijs me dan als een hond de deur, en ik zal gaan, als een verrader onzer vriendschap, die je verachting verdient. In het andere geval echter, vriend, dien ik steeds heb liefgehad, zal je me dankbaar zijn voor hetgeen je nu nog hatelijk schijnt en dat ik toch slechts alléén om jou gedaan heb!"

Met een afwerend gebaar echter onderbrak hem de andere.

„Ik wil je prulpapieren, die je bewijzen noemt, niet onderzoeken!" antwoordde hij ijskoud. „Er zijn geen bewijzen, die mijn rotsvast geloof aan de eer mijner verloofde kunnen doen wankelen. Al zou de heele wereld samenspannen en schuldbewijzen tegen Ethel Hastings opeen stapelen, dan zou ik toch, op één woord van haar lippen, één blik van haar oogen, haar alleen gelooven!"

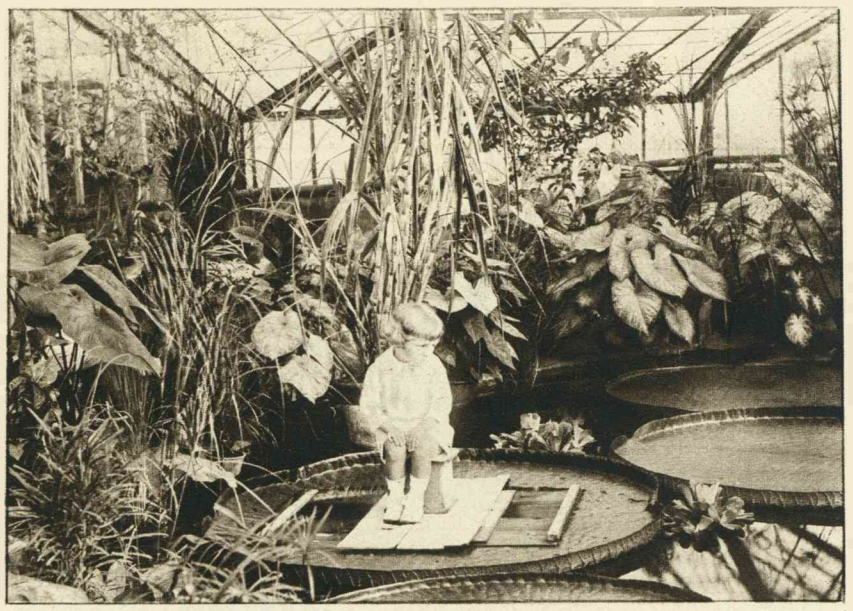
Zijn oogen schitterden vol glans en zijn gestalte richtte zich trotsch op.

Een korte, pijnlijke kreet ontsnapte aan de lippen van Ralph. „Dwaas, gek, die je bent, met je overspannen gevoel!" bracht hij er zenuwachtig uit. „Dwaas die je bent, dat je je door een doortrapte comediante zóó laat verblinden, dat je tot oordeelen niet meer in staat bent! Het zou er slecht met je uitzien, zoo ik je nu alléén liet loopen . . . Neen, neen wijs me nu niet zoo smadelijk af. Ook tegen je wil laat ik je niet als den eersten den besten onnoozelen bloed beetnemen en te gronde richten! Je weet niet wat je boven het hoofd hangt, zoo je deze bewijzen niet onderzoekt. Ned, je staat voor den Nubicon! Wanneer je erover heen gaat, kun je niet meer terug!"

Met alle geweld wilde hij den ander de enveloppe met de papieren in de hand stoppen; deze echter stiet hem ruw terug — en meteen kwam als een bruisende golf een nieuwe menschenvloed juist op hen aan en schoof zich als 'n wig tusschen hen in. In 'n oogwenk waren de mannen nu ver van elkaar gescheiden.

Ralph hield zich aan een der groote lantaarnpalen vast, om niet door de menschenmassa verder mee gesleurd te worden. Alle moeite was echter vergeefsch. Hij kon zich slechts oprichten en over de hoofden der menigte naar den ander uitzien. Toevallig zag hij hem. Ned Whistler had juist een der vèr openstaande glazen portalen van het kantoorgebouw bereikt. Uit de verte scheen zijn gelaat als veranderd, stralende vreugde lag er op uitgedrukt toen hij zijn hoed afnam om te groeten, en daarop scheen hij iemand te wenken en te roepen.

(Wordt vervolgd).

EEN ZELDZAME PLANT.

Wij ontvingen van bevriende zijde de beide op deze pagina gereproduceerde foto's van de Victoria Trickeri, welke werden genomen op „Mimosa" te Aarle-Rixtel waar ze voor belangstellenden steeds te bezichtigen is. De plant werd op 8 Februari van dit jaar gezaaid en nu reeds hebben de bladeren een diameter van 1.60 M. De bovenste afbeelding geeft een deel der plant met het driejarig zoontje van den eigenaar op een der bladeren; de onderste foto geeft de Victoria Trickeri in de kas.

